

Ко не чује ветар, слушаће олују. Ко није хтео да чује Волфрама Маса, Вернера Хојера и Гвида Вестервелеа, морао је да дочека и чује њихову шефицу Ангелу Меркел. Али не само да због својих очигледно не баш превише дипломатских изјава у Београду немачка канцеларка није била јавно критикована, него је чак постала херој дана на разним странама српског политичког спектра. Просто се не зна ко је због њеног београдског наступа био срећнији и задовољнији – да ли „мондијалисти“ или „патриоте“. А признајем да ни мени није било сасвим мрско. Ем је жена отворена, ем је прилично истерала на чистац тренутну неодрживост официјелне политике „и Косово и ЕУ“, ем је својом бруталношћу код домаћина исцедила неку, колико-толико нормалну државничку реакцију. Али, рекох већ, ипак не могу и не желим да се радујем када неко „чупа уши“ и понижава моју државу и њене представнике, било да је реч о спортском или политичком терену.

Главни кандидат за губитника из ове ситуације вероватно је Борис Тадић, који је све време себе и српску јавност највише и настрасније убеђивао у исправност политике „двоструког колосека“, која сада, у светлу изјава госпође Меркел, делује буквално трагикомично. Али још већи проблем за председника јесте то што један велики део медијске и политичке јавности (плус велика већина западних дипломата) данас од њега очекује да буде Чедомир Јовановић и силно се изнервира када он покуша да покаже да то није. С друге стране, велик део оне „друге јавности“ верује, тј. сигуран је да он ЈЕСТЕ Чедомир Јовановић, само се из тактичких разлога скрива и не жели да то јавно покаже. Али највећи проблем Бориса Тадића састоји се у томе што, сем њега, ускоро у Србији неће бити никога другог ко у ту његову политику још искрено верује, односно што се опасно приближио тренутку у којем ће га сложено и не без аргумената нападати међусобно најљући противници – једно зато што је „продао Косово“, а други зато што, из овог или оног разлога, још увек оклева да то потпуно учини.

Сада се поново види колика је цена прошлогодишњег српског одустајања од сопственог предлога резолуције у Генералној скупштини, иако су се пре годину дана дословно на прсте могли пребројати они који су јавно упозоравали да је то један од последњих Рубикона који дели какву-такву од никакве спољне политике и капитулације. Што се не плати на мосту, платиће се на ћуприји. Један труп компромис захтева други, још трулији

и још неповољнији. Једна капитулација повлачи другу, а једно повијање под притиском резултира само новим притисцима и новим, све бруталнијим ултиматумима.

Сада је опет све исто – само горе. Сви који су прошле године охрабривали повлачење резолуције и хвалили као „мудар и државнички“ Тадићев потез ондашње пристајање на „заједничку резолуцију са ЕУ“, сада су шокирани и прилично љути што поново морају да га гурају и преводе преко исте воде. С друге стране, они који су тврдили да је у питању само пренемагање у предизборне сврхе, сада су у то још убеђенији. На западу су изнервирани. На истоку му/нам не верују. Приштина је још нестрпљивија, а „међународни преставници“ све бахатији у отвореној подршци албанској амбицији да се упостави „суверенитет на читавој територији Косова“. Пре годину дана нам је прећено „Олујом“ на северу Косова уколико се усудимо да се у светској арени супротставимо вољи САД и ЕУ, а сада нам већ организују пробне мини-олује према ћефу приштинских криминалаца и шверцера. Сви очекују да се опет све заврши новим попуштањем и поразом Београда.

Било је то јасно већ поодавно. Али сада напросто бодe очи, односно, не може да се не види да је, нажалост, већина онога што смо годинама слушали о људским правима, међународној правди, злочинима, истини и помирењу била обична којештарија. Хашки трибунал је био, пре свега, средство политичког притиска и пацификације балканског региона, са акцентом на Србију. Више нас готово нико и не покушава уверити у супротно. Али ових дана постаје очито да ни прича о евро-интеграцијама није сама себи циљ. Све време се радило само о Косову (ма колико били присутни и други гео-политички аспекти). И Хаг и Евро-перспектива, бар када је о Србији реч, били су само две стране истог, косовског новчића.

Мало је недостајало да се и у Србији оствари транзитолошки сан. Да о кључним политичким питањима сви мисле исто – или, још боље, да не мисле ништа, има ко да брине о томе, мали смо ми да се бавимо великом политиком, ми смо ту да радимо, реализујемо и „имплементирамо“ оно што нам пропишу Брисел и ММФ. Политика нас не занима, сви су они ионако исти, нека се смењују мало, гласаћемо ако се баш мора за оног ко је симпатичнији и ко нас атрактивније лаже. Теме избора има да буду само „корупција“, „економија“ и „нова радна места“ – па нека победе бољи. Ионако је свеједно. Али, ето, та „проклета криза“ и – нарочито – то „проклето Косово“ разбили су, или бар угрозили, темеље овог пожељног („а-политичког“) консензуса и отворили разна неугодна питања. Не само Косова, него, замислите, чак и општеприхваћене (када? где? од кога?) евро-атлантске оријентације.

Када сам својевремено написао да се „од Косова не може побећи“, мислио сам то и

Косметски мостови и ђуприје

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 30 август 2011 12:39

буквално и симболички, историјски и географски, и реал-политички и психолошки. То уопште није била само стилска фигура. Зато ме нимало не чуди што се, ево, по ко зна који пут, Косово опет враћа и лупа о главу оних који су већ неколико пута мислили да су га се ратосиљали. И још ће се лупати – у то сам спреман да се закунем и кладим.